

Eestist Eestile, üdini ausalt

On aasta 2022, eestlased tähistavad oma vabariigi 104. sünnipäeva. Usun, et oleme tänaseks kuulnud piisavalt isamaad ülistavaid kõnesid meie mustast mullast, suitsupääsukestest ja Koidulast.

Aga olgem ausad – suitsupääsuke on ilus senikaua, kuni ta sinu räästasse pesa ei tee. Ja Koidula kaunis, kuni tema luulet ise lugema ei pea.

Kas siis ERSO kontserdid on tõepoolest eestlaslikumad kui Metsatõllu omad?

Kas sinine rukkilill suudab tõepoolest rääkida rohkem lugusid, kui Türisalu panga all pealtnäha ohutuna tuksuv sama tooni vesi?

Mina ei ole Eesti patrioot. Ja ilmselt selleks ka iialgi ei saa.

Siiski, olles elanud välismaal, olles reisinud pikalt ja palju, on just Eesti see koht, mis mind nii tugevalt enda poole tõmbab. Olgu, mis ta on, siin on **kodu**.

Meie Maarjamaa pole minu jaoks pelgalt imeilusad sood, laulupidu ja Skype, mille üle me kõik nii tohutult uhked oleme. Ei!

Mind köidavad ka kõige hallimad, sopasemad ja sombusemad pärastlõunad, meie tänavate kõige sügavamad löökaugud ja „Võsareporter“ kõige jaburamana tunduvad lood.

Mulle meeldib Eesti **ehtsus**, tohutult meeldib. Ja see on ka üks põhjuseid, miks ma alati koju tahan tulla.

Õeldakse, et eestlane on õel, küüned enda poole. On ka. Kuid siinkohal pean ma jällegi tõdema, et see emotsioon on üdini ehtne. Eestlane on vist ainuke niivõrd mõnusalt ironiline rahvas, et meie kultuuriloos leiavad oma koha nii Johann Voldemar Jannsen kui Hando Tõnumaa, Georg Ots ning Arnold Oksmäa ja Silvi Vraidi kõrval saadame Eurovisiooni lavalaudu vallutama Kreisiraadio.

Siinkohal ei taha ma väita, justkui eestlased oleksid labased. Vastupidi, me oleme piisavalt julged ja enesekindlad, et selliseid üle võlli samme ette võtta.

Meie vabariigile mõeldes võiks ju rääkida jällegi nendest, ennast juba mälusoppidesse nii tugevalt sisse söönud ajalooseikadest – Balti ketist, esimesest laulupeost ja sellest, kuidas me okupatsioonide kiuste hakkama oleme saanud. Kuid milleks rõhuda igal vabariigi aastapäeval kulunud minevikule, kui elame tohutult mitmekülgses olevikus ja meie ees seisab ambitsioonikas tulevik? Väiksel rahval on oluline mäletada, mitte unustada, kuid ka edasi liikuda.

Usun, et eestlastena, just uue pealekasvanud põlvkonnana me seda ka suudame.

104le lisandub peagi teinegi 104 ning meie olevikust saab talle hoitud möödanik.

Loodan siiralt, et Eesti ei kaota oma teravust, oma ehtsust ja ambitsioonikust.

Loodan, et peale kasvavad uued Skype`id ja Boltid.

Loodan, et meie mitmekesisus säilib.

Mina ei ole endiselt patrioot, kuid Eestis on see maagiline miski.

Eestlane ei usu jumalatesse, eestlane usub eelkõige iseendasse ja oma kodumaasse, laulmisesse...

Soovin meie armsale väiksele Eestile vaid head. Täpselt sellisena, nagu ta on - ehe ja aus. Meelekindlust ja sära,

veel kõlavamat tulevikku, et sellest saaks kord minevik, millest järgnevates aastapäevakõnedes rääkida.

Armas Eesti, palju õnne!

Birgitta Vare 12.M